

יהיה

גליון שבועי לגילוי אוד הגשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' התלמודי

פרשת מקץ חנוכה תשפ"ו / גליון שפ"ו

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק מאור עינים (כי)

יום	מד"ה
ראשון	ונקראים האותיות היכל
שני	ולכן אמרו רז"ל השומר
שלישי	ושמעתי ממורי
רביעי	ואמנם כל עבודתינו
חמישי	וכן בחול הוא בבחינת עד ד"ה וזוהו כוונת רז"ל

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ביתן להירשם ב'קול דודי' 035.100.200 שלוחה 33

השבוץ בקו

בזאת יבא אל הקודש:
שיעורים מיוחדים על
**קדושת והארת
זאת החנוכה**
בסמסטיים החשובים שליט"א
ב'היכל המרכזי'

דלת אפנו

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ד שליט"א

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

אין שואה

כשמישהו עושה לך משהו רע, תבין שהוא מתכוון לטוב. חזקה היא על אדם שבדרך כלל הוא משוכנע שהוא עושה מצוה בתגרה זו...

העצה בגלות היא בכח אהבת השכינה, שהיא חיותו יתברך איתנו בכל מצב

השי"ת אומר ליעקב במראות הלילה בעת רדתו לגלות מצרים, דיבורי הדרכה כיצד יעבור את כל הגלויות "אל תירא מרדה מצרימה וגו' אנכי ארד עמך ואנכי אעלך גם עלה". ויש לנו להתבונן בהדרכה זו, מהי.

מובא בזהר הקדוש (בחקתי קט"ז) "לא מאסתי ולא גאלתי כלתם וגו', מאי טעמא, בגין דחביבותא דנפשאי ביניהו (שאבתא נפש ביניהם, וזיא השכינה הקדושה), ובגינה כולהו חביבי גבאי (ובלולה כולם חביבים אצלי), הדיא הוא דכתיב 'לכלתם' חסר וי'ו, 'לכלתם' (כלה דא שכינתא), בגינה לא מאסתי ולא געלתי' - בגין דאיהי דחימתא דנפשא, רחומותא דילי גבהא (משום שהיא אהבת נפש, אהבתי אצלה). הרי שהצלחנו מהגלות

וזהו ענין השכינה - היא החיות האלקית של כל העולם, שהכל הוא אור הש"ת אשר לית אתר פניו מיניה ואיהו הכל, והש"ת הוריד עצמו ומחיה העולם, והכל שבביל ישראל כי רוצה הש"ת לקייבנתו אליו. וזהו ענין השכינה - שהש"ת בא למאיר אורו יתברך כאן, כדי לענין קרוב אליו ואנחנו אליו.

ולכן אהבת השכינה מצילה אותנו מגלויותינו, כי מזה רואים גודל החביבות שהש"ת מחבב אותנו, כי שכיתנו יתברך מהווה כל העולמות, ואם כן כל זמן שיש עולם, הש"ת יאיתנו כאן ורוצה בקייבתנו. ואם כן כל מצב הגלות הוא לא ח"ו ריחוק והשכלה מפניו יתברך, אלא הדחה בעלמא, כמו שאמרו חז"ל "שמאל דוחה", כדי שנתוור להיות מרובים אליו.

וואס אַזויס האָטן קעגן זיין אַלץ איינע ערשע מחמת שטאַנע ורשעות. זע
שאמיר הכתוב 'יערש כן' - שווער ערשט, שווערמיט שווער 'ירא אלקים'
אזוינע ערשע שטאַנע. ערשט כעגנס מיר שווערס להם את החיים,
מבאקט מהם להוריד אליו את בנימין. השטאַנע בערער וועללע.
מאָרע האָט דאָס וואָס? אין אלע חיות שטאַנע שווערס שווערס
ערשע כאָן רשעות, אַטם אלע מצליחים להוציא אותו מפה כי אַטם
שווערס שווערס מתכוון לרעה. אַטם רוצים חיות? זיין ש'האלקים
אני ירא', אני מתכוון לטובה מכאן. או אז כשתיפסק השטאַנע,
תחיו ואל תיטורס. אַטם אלע זיין שטאַנע שווערס שווערס שווערס
רשעות, אַטם אלע זיין שטאַנע שווערס שווערס שווערס.

ומוסיף הר"ק מברדיטשוב נקודה נוספת יסודית: **"ולזה נאמר מיד אחר כך בקרא אבל אשמים אנחנו על אחינו' כו', שתלו הדבר בעצמם, לא על ידי שנאתו אותם, רק הוא ירא שמים, והם הגורמים בשבא להם זה"**. כשאדם תקוע עם מחשבות השנאה, ומשוכנע ששפלוני מושחת וגובל לו והורס לו, הוא לא פנוי לפעילות עוסקת בדבר האמת - חטאיו שגרמו את הירוסים. הוא משוכנע שפלוני הורס לו, אבל לא קולט שהוא הרס לעצמו. רק כשמפנים שפלוני לא מתכוון לרעה בכלל, הוא מתחיל לשאול את עצמו: אז מי כן גרם את זה? ואז הוא מגיע למסקנה הכנונה על מה הוא צריך לשבות בתשובה, ומתקן את מעשיו, וזה עצמו כבר גורם שיסתלקו חטאיו.

מי כן אשם?

אם נסכם את מה שלמדנו כאן, הרי יש כאן שתי נקודות:

קודם כל, כשמישהו עושה לך משהו רע, תבין שהוא מתכוון לטוב. בפרט שבסכסוכים בינינו לבין עצמנו, הרי מדובר ביהודים וחידים לדבר ד', כולם סגורגוריה של "את האלקים אני ירא" בבליגליה (ביהודים שעדיין אינם תורה ומצוות, זה עדיין נסתר), וחזקה היא שזה אדם שדבר כלל הוא משוכנע וזהו עושה מצוה בזה... ומה שרואים, שהוא לא מגיע בכלל ממקום של רע שנאה והשחתה. וייתכן שבאמת יש כאן מצוה (ואני משוחרר מלראות את זה), וייתכן שבאמת אין כאן מצוה, אבל הוא חושב שכן, וגם אם באמת לא חושב אפילו שיש כאן איזה רשע, או איזה עושה את זה בגלל חוסר הבנה ושקטור. לא ברור האם חושב ורשעות או פנים.

וכשאתה קולט את זה, הדרך שלך שלום סלולה. כי האהבה ממקרת ומחברת. אם מבחינה נפשית: הוא ירגיש את אהבתך למימי הפנים לפנים וישראלים איתך. ואם מבחינה טכנית: כשאתה לא שוא ומפולג, אתה יכול לשבת איתו עין מול עין ולנסות להבין כיצד מצוה מצאפה להרוס לך את החיים, וביחוד ליישר את הודרים. אזו מצוה שגאה וקטנה.

ונקודה שניה: כאשרם מתעסק ברגשות שגאה ובמציאת אשמים, הוא אף פנוי לקלוט בשבת אין שום מקרה בעולם כלל, ואף שחוא ארוך לא יוכל לעשות לו מאומה, מלבד חטאיו ועוונותיו ושחביאיו ודין את השגבנה הזה. רק כשהוא קולט שאף אחד לא רוצה להדיק לו, הוא שואל את עצמו: אז מה כן קורה פה? ואז הוא יכול למצוא את משובותיו ולתקנן, לשוב עליהן כשהוא, ואז השלום מגיע אליי.

חייקל ניהל את חנותו על מי מנחות. מדי בוקר התייצב כשעון השוויצרי, סיבב את המפתח, עשה את חשבונות האתמול, ועמד ללשרת את לקוחותיו באמונה. הרווחים החודשיים לא היו רעים, וחי היה ברווח ואף מחלק סכומים נאים לצדקה. חיי העסק זרמו על מנחות.

עד להגעתו של זעמיל לשכונה.

ועמיל השכן, התגלה כאיש מושחת שלא הותיר פעולה אחת שהייתה יכולה להציק את חיילק שלא עשה. בחבילה ניסה לעורר סערה מצד השכנים נגד החנות, שפשוט מחריבה את שכונה. השכנים לא רקדו לצלילי קטטורים, הוא הוהל להזמין את חיילק פעם אחר פעם לדיני תורה עד קרטונים שבצבצו מן החנות ושאר טיטניות מטרונות שונות. כשגם בבית דין הצליחוהו בגברה, הוא ניסה את כוחו בהשמצת רחוב.

חייקל הרגיש שהוא לא יכול יותר. זה אכל את נפשו, והוא הלך
לשטוח את צרתו לפני רב. "המושחת הזה הורג אותי. הורס לי את
החנות והורס לי את החיים".

הרב השתתף בכאבו אבל לא היה שותף לתפיסת מחשבתו של הייכל. "הוא לא מושחת. הוא בסך הכל יהודי שמתכוון לטוב. אניני יודע מה הוא מתכוון, אבל הוא לא מתכוון לרעה. אין לי משגשג אין מצוה הוא אמצ אכן, אבל כנראה הוא טועה שזו מצוה להלרסו לך. תתחיל לקלוט את זה. רק ששתקלוט שהוא לא מתכוון לכלל רעה, אז תוכל לאהוב אותו, ואז השלום כבר קרוב מאוד. ככל עוד שאתה משוכנע שהוא מתכוון לרעה, זה רק מלבה את השנאה. ואין סיכוי לשלום".

“מה? המושחת הזה לא מתכוון לרעה?!” חייקל הרגיש שזורקים עליו פצצה.

"הבא ספר 'קדושת לוי', הבה נלמד קצת".

לא ברשעות

הרה"ק מבאדיטשוב זי"ע מברא את דברי יוסף לאחיו "ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי, זאת עשו וחיו, את האלקים אני ירא, אם נכים אתם, אחיכם אחד יאסר בבית משמרכם, ואתם לכו והביאו שבר רעבון בתיכם, ואת אחיכם הקטן תביאו אלי, ויאמנו דבריכם ולא תמותו, ויעשו כן".

ומקשה שתי קושיות בוערות בהבנת הכתובים: 'יִישׁ לְדַקְדֹּק פִּי' ו'אֵת הָאֱלֹהִים אֲנִי יָרָא' - הוּא לִי הוּא מִקְדֹּם 'זֶאת עֵשׂוּ וְחִוִּי'. וְתוֹ הֵם שֹׁמְרֵי הַכְּתוּב וַיַּעֲשׂוּ כֵן, מְשַׁמְעֵם שֶׁעֲשׂוּ מִיד, וְהֵלֵא הַבָּאָה בְּנִימִין הִיא אַחֲרֵי כֵן, אַחֵר עֲלוֹתָם לְאַבְיָהֶם וַיִּרְדָּתָם אַחֵר כֵּן לְמַצְרִים בְּהַסְכַּמַּת אֲבִיהֶם, וְלִשׁוֹן 'וַיַּעֲשׂוּ כֵן' מְשַׁמֵּעַ דְּמִיד עֲשׂוּ כו'.

מבאר: "ונראה לי, הדנה זה הדרכה הנכונה לאדם בקום אדם עליו, וידין אותו לכך זכות שעושה הכל למען יראת השי"ת, ועל ידי זה שאינו חושד שעושה לו מחמת רשעות, רק ביראת ה', מקרב לבבו אליו, ואז ממילא יושג לו שלום מאתו. כיון שלבבו נתקרב אליו.

לכך שאמר יוסף 'זאת עשו וחיו את האלקים אני ירא', שעל ידי זה יהיה לכם חיות, שממילא יתקרב לבבי עליכם, על ידי שתאמינו ש'האלקים אני ירא', ואין אני בא חס ושלום עליכם ברשעות, ומה שאני אומר לכם

ולכן יש לנו להתעורר לא ח"ו להתייאש מההסתר פנים שהשי"ת מרחיק אותנו ח"ו, ולא לשקוע בענייני עולם הזה, שהרי כל מציאות העולם הזה היא רק שהשי"ת כאן איתנו שנהיה דבקים בו.

ובזה מפרש ה'תולדות' (בתחת פסים בלק ועוד) 'האי עלמא כבי הילולא דמיא', שכמו בחתונה כל הפרטים הם טפלים להעיקר, שהיא ה'הי את מקודשת לך' - כמו כן כל העולם כולו עם הפרטים הם בשביל ה'לי לשמי', ואם לאו העיקר חסר.

וזהו שאמר לו ה"ש"ת ליעקב במראות הלילה כהנהגה למצרים ולכל הגלויות שלא יירא כי "אנכי ארד עמך ממצרים", שה"ש"ת נמצא כאן איתנו ואין מציאות של ריחוק. ועוד שכל מציאות העולם היא להתקרב ולהשיג ה"אנכי ה' אלוקי".

ולכן 'אֵל' ת'רא מ'רדה מצר'מה" ר"ת אמת, לגלות כי נקודת האמת, שהיא הדביקות בהש"ת, יש בכל מקום שהוא, כמו שאמר רשב"י "חביבין ישראל שכל מקום שגלו שכניה עמהם". ובכח זה אנו עוברים כל הגלויות "ואנכי אעלך גם עלה".

מקור: רעוא דרעוין תש"פ; הדעה והדיבור תפ"ד

ברכת מזל טוב שלחתי את חילי לחזקת העוסקים בעשיית מצוות ובהקדשת המעשר והתרומה ליהודה וללוי ואלו העוסקים בהם יצאו מן המצור ויחזקו את ימיהם ויבנו את הארץ ויחזקו את ימיהם ויבנו את הארץ ויחזקו את ימיהם ויבנו את הארץ	ברכת מזל טוב שלחתי את חילי לחזקת העוסקים בעשיית מצוות ובהקדשת המעשר והתרומה ליהודה וללוי ואלו העוסקים בהם יצאו מן המצור ויחזקו את ימיהם ויבנו את הארץ ויחזקו את ימיהם ויבנו את הארץ ויחזקו את ימיהם ויבנו את הארץ
---	---

פרסומי ניסא, בפשט ובפנימיות

למה צריך לפרסם את הנס ולא מספיק לדעת אותו? דרך הפשט: להתבונן שהכל ניסים דרך הפנימיות: להמשיך השפעה ניסית ומה יישאר לנו מזה לאחר חנוכה?

שאלה:

מצאנו בחנוכה מושג מיוחד של 'פרסומא ניסא' - לא די לדעת את הנס, אלא צריך לפרסמו ולעשות ממנו רעש. ותמהתי לעצמי, מה התועלת המיוחדת לפרסם את הנס? וכי לא די בכך שידעו את הנס?

תשובה:

אכן, רואים בחז"ל הפלגות מיוחדות בחשיבות 'פרסומי ניסא', עד כדי כך שמצאנו בחז"ל שאדם מוכר כסותו עבור מצוה זו! וכן היא לשון הרמב"ם שמצות נר חנוכה היא "מצוה חביבה עד מאוד", והחביבות היא אכן בגלל הפרסומי ניסא שיש בחנוכה. ושאלתך רק גוברת: מה החביבות המיוחדת של פרסום הנס? ננקדים את התשובה בדרך הפשט, כפי שנתבאר בקדמונים, ואחר כך נבוא אל דרך הפנימיות.

א. הנס המפורסם גורם להתבונן

הביאור בדרך הפשט הוא, שדווקא הנס המפורסם, הוא שמגלה את השגחת וחיות השי"ת בעולם. שהרי באמת, כל החיים הם ניסים! וכפי שכל הקדמונים כבר מאריכים, שבאמת זרימת גלי הים הם גם לא פחות גדול מקריעת ים סוף, שהרי את שניהם עשה הקב"ה ומבלעדו אינם. ואדרבה, בגלי הים התמידיים יש הרבה יותר ניסים מאשר בקריעת הים פעם אחת בלבד.

אלא שעם כל זה, כל עוד החיים נוסעים במסלול הרגיל, וגלי הים נסים להם כמו אתמול ושלשום, האדם אינו זוכר שיש כאן בורא ומנהיג שעושה זאת. ודווקא כאשר יש שינוי טבעי, שאז הנס מתפרסם ומדובר בפי הבריות, אז האדם נזכר שבעצם גם אתמול וגם שלשום היו כאן ניסים. משום שלא רק כאשר הטבע נשתנה זה נס, אלא הטבע עצמו הוא הנס הכי גדול. רק שאז היא השפעת השי"ת באופן קבוע.

והדברים ידועים בלשונו הקדוש של הרמב"ן שמבאר את הדברים הללו בפרוט נפלא בפרשת בא: **"כי המופת הנפלא מורה שיש לעולם אלוה מחדשו, וידוע ומשגיח ויכול... ומן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים, שהם יסוד התורה כלה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו, עד שנאמין בכל דבריו ומקרינו שכלם ניסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם..."**. מהנס הגדול והמפורסם - אדם קולט שהכל זה בעצם ניסים נסתרים! הכל זה רק השגחת השי"ת!

נמצא אם כן, שדווקא **הפרסום של הנס**, דווקא הדיבור על הנס, דווקא העובדה שהנס הזה הוא לא כמו שאר הניסים הנסתרים - שהם אכן ניסים לא פחות אבל הם לא מפורסמים - היא שגורמת לנו לקלוט את השגחת השי"ת הן במקרה זה והן בכל החיים. ולכן מובן מאוד למה כל כך חשוב לפרסם את הנס כמה שיותר. כי אם יהיה נס ולא נפרסם אותו, ולא נעצור להשתאות ממנו - הוא לא יגרום לנו לעצור לחשוב ולקלוט שכל החיים הם ניסים והשגחת השי"ת. ולכן נצטוונו לפרסם את הנס, לעצור ולעשות עסק ממנו, כאשר הכוונה היא כאמור לא רק על הנס המסויים הזה, אלא לקלוט בכללות שכל דברינו ומקרינו כולם ניסים ואין בהם טבע ומנהגו של עולם, אלא השפעת חיות אלקית מאת השי"ת.

ב. פרסום הנס - תכלית הבריא

עתה כבר מובנת גם החביבות הגדולה של פרסום הנס.

כי כפי שאומר שם הרמב"ן, פרסום הנס הוא תכלית כל הבריא, כי "אין לנו טעם אחר ביצירה" מלבד זה שהאדם יידע שהכל זה

השגחת השי"ת, וזה נגרם על ידי פרסום הנס כאמור. וכלשון קדשו של הרמב"ן: **"וכוונת כל המצות שנאמין באלהינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין אל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם וידה לאלהיו שבראו"**. ונמצא אם כן, שכשיהודי מפרסם את הנס, ועל ידי כך מבין וקולט שכל חיינו ניסים ונפלאות השי"ת, הוא עוסק בכל תכלית הבריא.

כי כשהוא מפרסם את הנס, ומתבונן במהותו של נס, הוא לא נשאר עם הנס עצמו, אלא מגיע להבין ולקלוט את מציאות השי"ת והשגחתו בכל הבריא. זה מאיר לו איך שכל החיים הם רק מהשי"ת, וכל החיים הופכים להיות חדורי אמונה ובטחון ודביקות בהשי"ת.

ומכיון שהאמונה היא יסוד הכל, והוא עצם הקשר בין יהודי להשי"ת, וכידוע שבא חבקוק והעמיד את כל התורה על האמונה, ופרסום הנס מגלה ומחזק את האמונה על כל חלקי החיים - לכן כל מצוה של פרסומי ניסא היא חביבה עד מאוד. ולאו דווקא בגלל הנס המסויים הזה, אלא בגלל שהנס הזה מגלה את מציאות השי"ת בכל החיים כולם, והנס הוא אמצעי להגיע לאמונת השי"ת.

ומכאן אנו מסיקים שפרסום הנס צריך להביא תוצאות. זאת אומרת שהאדם צריך באמת לפרסם את הנס באופן שזה יעצור אותו לחשוב, לקלוט את מהות הנס, ולהתחיל להתבונן גם בכל חיי היומיום איך שכולם ניסים, וכל מה שעובר עליו זה חיות אלקית, והכל הכל מציאות השי"ת. שיפסיק להסתכל על חיי השיגרה כאילו יש בהם טבע ומנהגו של עולם, ויקלוט שהכל הכל מציאות והשגחת השי"ת בכל פרט ופרט.

עד כאן ביאור הענין על פי פשט.

ג. הפעולה עצמה מחוללת

כמו בכל ענין, **אחד ההבדלים** בין דרך הפשט לדרך הפנימיות הוא, שעל פי פשט האדם עושה פעולה שתעורר את הלב להתקרב להשי"ת, ובלשונו של החינוך "אחר הפעולות נמשכים הלבבות". זאת אומרת, שהפעולה כשלעצמה אינה המטרה, אלא ההתבוננות שהיא תביא, כי בהתבוננות זו יתקרב האדם להשי"ת.

לעומת זאת, בדרך הפנימיות, הפעולה עצמה היא שמחוללת את ההמשכה האלקית. זאת אומרת, שהפעולה עצמה היא המטרה. זה לא שעושים פעולה כדי שתמשוך את הלב ותביא התבוננות של קרבת להשי"ת, אלא הפעולה עצמה גורמת כבר לאהרת והמשכת אור השי"ת בעולם (רק שאין לאדם הגשמי לקלוט את גודל האור), וההתבוננות של האדם היא רק הדרך להכין את הכלי לחיות ולהתחבר במעט מזער עם האור האלקי שנמשך.

לעניינו, זה אומר שפרסום הנס הוא לא רק משהו שצריך לגרום להתבוננות בניסים הנסתרים, ולקלוט שהבורא יתברך מחיה ומנהיג הכל. אלא שפרסום הנס מחולל בפועל ממש המשכה אלקית למעלה, שאור השי"ת יתגלה ויתוודע כי הוא מלך על כל הארץ, וההתבוננות היא הדרך לחיות את זה.

ועוד הבדל גדול יש בין הפשט לפנימיות. כי אם לפי הפשט, צריך האדם להתבונן בניסים שהיו בימי מתתיהו ובניו, והוא צריך להגיע לנסים הקדומים כדי לשאוב מהם אמונה לכל החיים - הרי לעומת זאת בדרך הפנימיות, בכל שנה נמשכים הניסים מחדש, וממש עכשיו נעשית המשכה אלקית של נס חנוכה, ולכן אין צורך להתבונן דווקא בניסים הקדומים, אלא אפשר לראות עכשיו בעולם ניסים חדשים שנעשים כל חנוכה מחדש, ומתוכם לשאוב אמונה לכל החיים.

ד. בין ההשפעות

ועתה ניגש להבין: איזו המשכה אלקית יש בכל שנה, אם השנה לא מתרחש הנס בפועל, אלא מתעורר הנס למעלה?

ועל כך יש לדעת, שיש חילוק בין השפע האלקי המושפע בדרך טבע, לשפע האלקי המושפע בדרך נס. זה לא רק שהאדם מסתכל על זה אחרת (כפי שזה מובן לעיל בדרך הפשט, שבאמת הכל ניסים, רק שיש ניסים נסתרים ויש ניסים מפורסמים. לא כן), אלא יש כאן הבדל מהותי. אמנם הכל מציאות והשגחת השי"ת, אבל יש שינוי בדרכי ההשפעה.

כי הטבע, הוא שפע שבא באופן מצומצם ומוגבל. לאמר, הקב"ה השפיע את שפע אורו יתברך אל הטבע במידה מצומצמת, ולכן הטבע מוגבל ומוגדר שיתנהג כך ולא כך, כי השפע - אף שהוא שפע אלקי - בא באופן מוגדר ומוגבל ומצומצם. לעומת זאת כשיש נס מעל הטבע, אזי הקב"ה משפיע או שפע אלקי בלתי מוגבל, וזה מתבטא בכך שזה יוצא מגבולות הטבע.

ופשוט הדבר, שיש כאן שינוי מהותי עד מאוד בין שני סוגי השפע, שהרי כמו שאין דומה הטיפש לחכם, כך לא ידמה המוגבל למי שאינו מוגבל. אך באמת יש כאן חילוק גדול עד אין קץ.

משל לרב ותלמיד, שלפעמים מוסר הרב שיעור לפי מדרגת וכלי קיבולו של התלמיד. כמובן שאז השיעור מאוד נמוך ומותאם לרמת הבנת התלמיד. לעומת זאת, לפעמים מוסר הרב שיעור לפי מדרגותיו שלו, שהן גבוהות הרבה הרבה מכלי קיבולו של התלמיד. כך גם בהנהגה העליונה, כשהקב"ה מתאים את השפע באופן מוגבל למדרגת הנברא, הרי זה מוגבל ומצומצם עד מאוד, ולעומת זאת כאשר השפע הוא בלתי גבול, הרי זה לפי מדרגותיו הבלתי מוגבלות של הבורא יתברך, וזהו שפע רם ונישא באין ערוך.

ושפע זה נמשך בכל שנה ושנה בעת התעוררות הנס.

ה. גילוי הבורא

יתירה מכך, ישנו שינוי עצום בין השפע המוגבל והמותאם למדרגת הנבראים, לבין השפע הבלתי מוגבל:

כי כשהשפע מותאם לנברא ולטבע, וזה נועד להגדיר ולצמצם את הנברא במציאותו, הרי מורגש כאן היטב שיש נברא. אמנם כן, שגם הנברא הזה מקבל כל חיותו מהשי"ת, אבל סוף כל סוף כל השפע אומר שיש כאן נברא ויש כאן הסתרה על אמיתות יחוד הבורא לבדו. לעומת זאת, כאשר באה השפעת הנס, והשפע הוא בלתי מוגבל, לא לפי מדרגת הנבראים, הרי אז מאיר בשפע אמיתות הבורא יתברך ללא שום הסתרה.

זאת אומרת, שכשיש המשכה אלקית במדרגת נס, לא רק שנמשך שפע קדוש ורם באין קץ, אלא מתגלה אז יחוד השי"ת ומתבטלת כל הסתרת הנבראים. ונמצא שכל פרסומא ניסא הוא גילוי יחוד השי"ת שנפעל בתחתונים, וכל מציאות התחתונים מקבלת שפע אלקי מגולה שמבטל את כל ההסתרות.

וכאמור, כל זה כבר נעשה על ידי עצם הפעולות של פרסומי ניסא והדלקת נר חנוכה, עוד לפני ההתבוננות וההתפעלות במהות הנס. רק שעל ידי ההתבוננות וההתפעלות אפשר לזכות לחיות עם אור היחוד הנפלא הזה (וביתר שאת, הרי על פי פשט, גם לאחר ההתבוננות אפשר לבוא רק להכרה של מקרי הטבע הם ניסים, זאת אומרת שיש כאן השפעת השי"ת לפי מדרגת הנבראים. אך על פי פנימיות, על ידי הפעולה באים להמשכת שפע אלקי שאינו לפי מדרגת הנבראים, שזוהי הכרה שאין מקרי הטבע מציאות כלל, ומכירים במאונת השי"ת שלמעלה ממדרגת הנבראים).

המשך בעמוד ד'

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו החשוב והרח"ח
נחמיה שמואל חיים
אלינער שליט"א
מחזיקי המעטת הנכבדים שבת ליהנותם כדאי
• תוסף חיים •
לירגל הולדת בנו למזל טוב
בית מן הנכבדים ר' יצחק מנחם ור' יצחק משה
השלים זכר וחיובל השמחות

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו החשוב והרח"ח
אברהם יצחק ברי"ם
קרישנבסקי שליט"א
מחזיקי המעטת הנכבדים שבת ליהנותם כדאי
• מנחה נפשית •
לירגל הולדת בת למזל טוב
בית מן הנכבדים ר' יצחק מנחם ור' יצחק משה
השלים זכר וחיובל השמחות

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו החשוב והרח"ח
אברהם יצחק ברי"ם
קרישנבסקי שליט"א
מחזיקי המעטת הנכבדים שבת ליהנותם כדאי
• מנחה נפשית •
לירגל הולדת בת למזל טוב
בית מן הנכבדים ר' יצחק מנחם ור' יצחק משה
השלים זכר וחיובל השמחות

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו החשוב והרח"ח
שמעון עזר פיש שליט"א
מחזיקי המעטת הנכבדים שבת ליהנותם כדאי
• מנחה נפשית •
לירגל הולדת בנו למזל טוב
בית מן הנכבדים ר' יצחק מנחם ור' יצחק משה
השלים זכר וחיובל השמחות

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו החשוב והרח"ח
מנחם מענדל פערלדאן שליט"א
מחזיקי המעטת הנכבדים שבת ליהנותם כדאי
• מנחה נפשית •
לירגל הולדת בנו למזל טוב
בית מן הנכבדים ר' יצחק מנחם ור' יצחק משה
השלים זכר וחיובל השמחות

מציון תצא תורה

למה נהגו לעשות קבלת פנים לחתן קודם לחופה? מה הפנימיות שההורים נעשים שושבינין ומכניסים את צאצאיהם לחופה? למה עולה הון רב לשכור אולם חתונות ללילה אחת?...

הגנו, מ"מ גילוי אור הגנו שיאיר ויתגלה מסוף העולם ועד סופו, וכמו שהוא עצם הענין של האור הגנו' שהיה מאיר מתחילה מסוף העולם ועד סופו, הוא דווקא על ידי היגיעה בש"ס ופוסקים הבאים אחריה והנושאים ונותנים בדבריה.

ומהאי טעמא לעיקר שלמות התורה זכינו דווקא כאשר קבלנו גם את מסכתות הש"ס, בנוסף למקרא ולמשנה, כי אין טוב אלא תורה, והתורה באה להחיות לנו את האור כי טוב, שהוא אור אלוקותו הגנו ונסתר מהעולם בסביבת החטא, שלא יהא יניקה לקליפה מאור הקדושה, ויפגמו בו ויוציאוהו מהקודש אל החול והטומאה רח"ל, אמנם שוב על ידי התורה יש לנו היכולת להידבק באור אלוקותו באופן אמיתי, מבלי ויכולו זרים לגשת אל הקודש.

אמנם מ"מ במקרא ובמשנה האור עדיין רק בגניזה, ויהודי העוסק בהם הנה נשמתו מאירה באור החיים, אבל עדיין אין האור מתגלה אל החוץ, לזכך את גופניותו וישותו לגמרי, אבל על ידי לימוד הגמרא הוא עיקר הזדככות האדם וישותו, ועד שמכוחו מזכך את כל העולם כולו מסוף העולם ועד סופו, ואשר זה עיקר תכלית גילוי האור שעי' התורה.

וביאור הענין כי הנה איתא מהאריז"ל שג' חלקי התורה 'מקרא משנה תלמוד', הם כנגד ג' העולמות 'עשיה יצירה בריאה, מקרא כנגד עולם העשיה, משנה כנגד עולם היצירה, ותלמוד כנגד עולם הבריאה, אמנם מבורר בספה"ק שאין הכוונה כפשוטו שחלקי התורה הם בסוד ג' העולמות ביעי, כי התורה עצמה היא למעלה מכל העולמות, והיא בסוד אצילות העליונה, כי התורה נאצל מעצם אור אלוקותו, אלא הכוונה כלפי הדיוכין המתהווה בעולמות מכה העסק בחלקי התורה, שהם ג' מדרגות זו למעלה מזו.

ונהגה תורה שבכתב הוא סוד הארה והעליונה היורד למטה עד לעשיה התחתונה, שהוא ענין התורה הנמשל למים שיורד מראשית כל דרגין ועד אחרית ותחתית כל המדרגות, אמנם עיקר קיום התורה הוא על ידי התושבע"פ, כי במלעדי תורה שבע"פ אין אנו משיגים כלל את התורה שבכתב, ונהגה תושבע"פ כלול ממשנה ומתלמוד, ועל ידי עסק המשנה יתעלה האדם מהעשיה ליצירה, (וזכה מוכה עמו את כל העולם, עד שכללות שלם העשיה יזדכך ויתעלה להיות במדרגת היצירה), ושוב על ידי עסק התלמוד יתעלה האדם יותר (ויזכה את כל העולם עמו, להתעלות) מהיצירה אל הבריאה.

והחילוק בין הבריאה ליצירה הוא לאין ערוך, וכמו שידוע מסדר מעלת העולמות: שבעולם העשיה שולט הרע דח"ל, ובעולם היצירה הוא מחצה על מחצה - סטרא דטוב ורע, ובעולם הבריאה שולט הטוב, עד שהרע כפוף אל הטוב. והיינו שדווקא בבריאה שם האור כי טוב שולט מסוף העולם ועד סופו, עד שגם הרע כפוף וכנוע ונעשה כסא לטוב, שזהו ענין התגלות 'אור הגנו', לעומת היצירה והעשיה ששם הוא גניית האור ושליטת הרע רח"ל, נמצא שדווקא על ידי התלמוד שעל ידה האדם מזכך ומשכח את כל העולם עמו עד למדרגת הבריאה, הרי הוא זוכה להאיר ולגלות את אור הגנו בכל קומתו, ובכל העולם כולו מסוף העולם עד סופו.

והטעם אמאי דווקא על ידי התלמוד זוכה האדם להזדכך ולהתעלות למדרגת עולם הבריאה, שיאיר האור בכל קומתו, ומסוף העולם ועד סופו, לעומת המשנה שהוא רק בסוד התעלות לעולם העשיה ששם עדיין יש גם שליטה לרע, בסטרא דעץ הדעת טוב ורע, כי הנה המשנה הוא פסקי ההלכות ללא טעמיהם, וכדאיתא בשו"ע רב (הלכות תלמוד תורה פ"ב הא) שכל פסקי ההלכות וכמו הטור והשו"ע והנהגות הרמ"א הם בכלל המשינות, ונהגה זאת המדרגה שזיכה האדם על ידי פסקי ההלכות שידע להתנהג בטוב ולהתרחק מהרע, וממילא יתעלה מבחי' עולם העשיה ששם הרע שולט, ויזכה למדרגת היצירה בדבקות וחיבור אל הטוב, אבל עדיין לא יתקן את הרע עצמו להיות כסא לטוב.

שלוה יזכה האדם דווקא על ידי העסק בלימוד הגמרא, שהוא היגיעה בתורה לעמוד על עומקה וטעמיה, שורש ומוצא כל הלכה, וכדאיתא בשו"ע הרב (שם) שזהו גדר 'תלמוד', (שלקן גם הרא"ש והביט יוסף ודומיקן המבארים טעמי ושושי ההלכה הוא בכלל 'שליש בתלמוד', כדאיתא שם), ואשר זה צורך יגיעה גדולה המביא להזדככות האדם, וקדושת התורה ובלע בדמו בשכל ובנפשו, ומסיר מאיתו את כל זוהמת הנחש והקליפה עד שכל כולו מתהווה כסא ומרכבה לאור השי"ת, ואור השי"ת מאיר בכל קומתו, ומסוף העולם ועד סופו.

יזכנו השי"ת.

כל העולם כולו. והנה כידוע יש עשר ספירות עליונות, אשר תבנית המקדש והעזרות והכלים רומזים כל אחד על ספירה מיוחדת, כמראה אשר הראה השי"ת למעלה - בעולמות העליונים, כן ציווה לעשות למטה - בבית המקדש התחתון. ונהגה המנונה רומזת לספי' המלכות, ולכן היו בה 'שבעה קני המנונה' סוד המלכות - מדה השביעית, וידוע שספי' המלכות הוא סוד השכינה הק' שהיא בסוד הלבנה המאירה בלילה, שלעומת שאר הספירות המאירים באור יום באופן של גילוי, שלכן מכונים 'אמתי' שניכר על ידם אמיתות אלוקותו ית', הרי השכינה מכונה 'אמונה' כי היא המאירה את חשכת הלילה, ומכוחה גם בזמן חושך והסתר נתחזק באמונתנו ולא נפרשו מהשי"ת. ועל זה אמרו חז"ל כל מקום שגלו ישראל שכינה עמם, שגם בזמן חושך הגלות - השכינה הק' (שהיא אור ספי' המלכות) בינותינו, והיא המאירה לנו אור יקרנות, אור האמונה, להתחזק בה' ולהאמין בו גם כשאנו נמצאים בהסתרה גדולה ואור השכל חשך בעדנו, מ"מ באמונה נאמן ולא נוזז מהשי"ת.

ומבחינה זו היו אור נרות המנונה שלא היו אור גשמי, אבל גם כן לא היו מבחי' אור הספי' העליונות המאירים את אור האלוקי באופן בהיר וברור כאור יום, אלא האירו מאור ספי' המלכות אור האמונה, המאירה את חשכת הלילה, ולכן מצוותה שתדלוך כל הלילה, ולא עוד אלא שמידתה כלליה נבט הארוכים שהם הלילות החשוכים ביותר, ומכוחה מתחזקים ישראל באמונתם בתוך חושך חשכת לילה כאשר המוחין מתסלקין ונמצאין בשכינה ותרומה.

ולכן מציון חז"ל (שבת כב:) על המנונה שהיא 'עדות לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל, ונקטו לשון 'עדות', כי הנה על דבר המאיר וגלוי לכל אין צריכים עדות, אבל המנונה המאירה בזמן חושך כשלא ניכר בחיצוניות גילוי אלוקותו יתברך, הנה זו צריכים לבחינת 'עדות' ש"מ"מ השי"ת אתנו, וגם החושך לא יחשיך ממך, ובכל מקום ובכל זמן השי"ת נמצא.

ומעתה יתבאר היטיב דברי חז"ל שנרות המנונה נשתנו משאר הקרבנות 'והנרות נוהגים לעולם', כי אכן זה הוא עיקר ענין נרות המנונה שהיא אור האמונה המאירה תמיד בכל עת וגם בתוך החושך לא ינוח ולא ישקוט, ובהכרח שיש להם מצאיות גם ובעיקר בזמן הגלות.

וכאשר גברו היוונים והחשיכו המאורות העליונים, אזי הכח של המנונה, שהוא אור ספירת המלכות המאירה בחושך, היא שעמדה להם לגבור על חשכת יון. וזהו סוד מצאית פך שמן טהור החתום בחותמו של כהן גדול, כי גם כאשר גברו היוונים וטמאו את מקדש הקודש, וכיבו רח"ל את כל המאורות העליונים שהאירו למעלה בבית המקדש, מ"מ על הארת המנונה לא יוכלו לגבור, ונשא נקודה של אור בו נלך לבסח גם בתוך החושך, וממנו יסד ופינה להארת המנונה גם ביותם הגלות, כאשר אור המנונה ממשיכה להאיר בנרות התנוכה.

ומעתה יתבאר היטיב השייכות שיש בין נרות חנוכה לתורה, כי הנה המקום האמיתי להשיג את התורה הוא דווקא בבית המקדש, וכמו שנאמר (שפי' ב) "כי מציון תצא תורה", וכמו שמצינו בתורה"ק (דברים יז חא) "כי יפלא ממך דבר למשפט וגו' וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך, ובאת אל הכהנים הלויים וגו', לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל". ואם כן בזמן הזה שאין לנו לא כהן ולא מקדש לעלות ולשמעו דבר ה', אם כן תורה הוא תהא עליה, ומהיכן נשכיל ונודע אמיתות התורה, אמנם מצוות הדלקת הנרות שבמקדש שנהג בבחינת 'להעלות נר תמיד' ונוהגים גם בזמן הזה על ידי נרות חנוכה הנה מהם תצא אורה של תורה, ולכן מכת נר חנוכה נשפע השפעת ל"ו מסכתות הש"ס שהוא התורה המצויה עתה בידינו, ובו נוכל לקבל תורה גם בתוך הגלות.

ג גילוי אור הגנו דווקא על ידי לימוד הגמרא

אמנם עדיין צריך ביאור מהו השייכות המיוחדת שבין נרות חנוכה לל"ו מסכתות הש"ס יותר משאר חלקי התורה? אמנם הביאור בזה שיעקר גילוי אור הגנו בתורה הוא דווקא על ידי 'תלמוד' יותר משאר חלקי התורה, כי אין פה שהאור כי טוב גנו בכל חלקי התורה, והלומד תורה מכל חלק מחלקי התורה זוכה לשעום מהאור

מה הטעם שנה חנוכה היא המאירה לנו אורה של תורה? איזה עבודה שבמקדש נוהג גם בזמן הזה? ולמה דווקא על ידי הש"ס נזכה לגילוי אור הגנו?

שייכות מיוחדת מציון בין קדושת נרות חנוכה לקדושת התורה, וכמו שידוע שאור נרות חנוכה הוא מיאור הגנו' שנגנו בתורה, ויותר מכך מציון בספה"ק של"ו נרות חנוכה רומזים על ל"ו מסכתות תלמוד בבלי, ויש להתבונן מהו עומק ענין שייכות זו? הן אמת שהיוונים גזרו על לימוד התורה, וא"כ כאשר נושעו מהיוונים זכו לכח מיוחד בתורה, אמנם הרי כמו כן גזרו על מצוות התורה 'שבת חודש מילה', וגם על עצם קדושת ישראל, וכמו שאמרו 'כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל ח"ו', וא"כ הישועה היה גם על התורה וגם על מצוותיה וגם על עצם קדושת ישראל, ואם כן מהו השייכות המיוחדת בין נרות חנוכה אל הארת קדושת התורה?

א עשאוהו כמנונה

ולביאור הענין נקדים להתבונן ביסוד מצוות נר חנוכה, שכשנלמוד את הסוגיא בס"ד נראה שמלבד מה שנרות חנוכה באים לפרסומי ניסא שהיה בימים ההם בזמן הזה, הרי הם מעין ומכלל העבודות שבבית המקדש, וכמו שידועים דברי הרמב"ן על מה שאמרו חז"ל (מדרש רבה, בעלותך פרשה טו) שכשראה אהרן שהיה נשיא שבט לוי שלא הקריב עם שאר י"ב הנשיאים בחנוכה המזבח, 'היה אומר אי לוי שמא בשבילי אין הקריבה מקבל שבעט של לוי, אמר לו הקב"ה להשאיר לך אומר לאהרן, אל תתיירא, לגדולה מזאת אתה מוכן, הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם, אל מול פני המנונה'. וכתב על זה הרמב"ן: ונהג דבר ידוע שכשאין בית המקדש קיים והקרבנות בטלים מפני חורבנו אף הנרות בטלות, אבל לא רמזו אלא לנרות של חנוכה חשמונאי שהיא נוהגת אף לאחר חרבן בגלותנו.

ומדברי הרמב"ן יש ללמוד שמצוות הדלקת נרות חנוכה, אינה רק זכר והיכר לנס שהיה בימים ההם, אלא הוא חלק וסניף ממצוות הדלקת המנונה בבית המקדש, שמעין המצוה שהיה בהדלקת נרות בית המקדש, מעין המצוה שקיימים בכל הדורות בהדלקת הנרות בשמונה ימי החנוכה על פתחי כל בית בני ישראל, ועד שמשום כך נאמר בתורה"ק על הדלקת המנונה 'להעלות נר תמיד', כי מצוות הדלקת המנונה נוהג לעולם - גם לאחר חרבן בית המקדש - בזה שמדליקים גם בזה"ז נרות חנוכה.

וכמו שמצינו כמה מצוות שהם 'זכר למקדש', כגון נטילת לולב כל שבעה, וספירת העומר, וזכר למקדש' פירשו המפרשים 'מעין המקדש' (זכר יתפרש 'מעין'), כלומר שתיקנו חז"ל לקיים גם בזמננו - שאין בהימק - מעין המצוה שקיימים בזמן המקדש, וכמו כן מצוות הדלקת נרות חנוכה הוא שצטוונו להדליק נרות - בזמננו - מעין הדלקת המנונה בבית המקדש.

אלא שכאן אור חידוש נפלא מאוד, כי שאר המצוות שתקנו זכר למקדש אינם מעין עבודות שבמקדש, ואפילו תשמיש מצוה, (אע"פ שאין בה משום ביון נטילת לולב כל שבעה או ספירת העומר או מרור, אבל מצוות הדלקת נרות חנוכה הוא מעין מצוות הדלקת נרות המנונה שהוא מעטבודות של בית המקדש, והיינו שגם בזמן הזה בהדלקת נרות חנוכה עדיין יש לנו מעין עבודת בית המקדש.

ובזה יאירו היטיב דברי הר"ן (על הרי"ף שבת כא:) שלכן 'אסור להשתמש לאורה' - כל תשמישין, ואפילו תשמיש מצוה, (אע"פ שאין בה משום ביון מצוה, אלא) דכיון שעל ידי נס שנעשה במנונה תקנוה, עשאוהו כמנונה מעין משתמשין בה כלל, ע"כ, והיינו שגם להלכה יש לנרות חנוכה הלכות כמנונת המקדש, ולא רק כשאר מצוות.

ב נרות המנונה מאירים את חשכת הגלות

ומה שנשתנה מצוות הדלקת הנרות המנונה שיש לזה המשך בפועל גם בזמן הזה, לעומת שאר עבודת המקדש שאינם נוהגים בזמננו"ז (רק באופן של 'וישקלה פרים שפתניו'), הפנימיות בזה, כי הנה בזמן שביהמ"ק היה קיים האיר כל הארץ מכבוד ה', ולא היה שום הסתר וחושך, כי בית המקדש היה אורו של עולם, ששם הוא המקום דנשקי שמיא וארעא, שהארץ התחתונה מתחברת עם השמים העליונים, ושם מאירים כל המאורות העליונים הם הספירות הקדושים, ושם האורה יוצאה על

ברכת מזל טוב
שליחה בזה לירידת חשבוש הדי"ח
הרה"ח ר' **אדון ברי"א פערל** שליט"א
מחנכים ומשגיחים
דרגת הולדת בתו **למנו טוב**
מכת מן הנפשות מן התלמידים ו'ע' ירח נוספת ורח' חתן ירחיה

ברכת מזל טוב
שליחה בזה לירידת חשבוש הדי"ח
הרה"ח ר' **אדון ברי"א פערל** שליט"א
מחנכים ומשגיחים
דרגת הולדת בתו **למנו טוב**
מכת מן הנפשות מן התלמידים ו'ע' ירח נוספת ורח' חתן ירחיה

דשפיה / כללי ודעי קודש ממאורי החסידות

בחנוכה ביכולת האדם להרהיב עוז בנפשו לגשת אל הקדושה בעזות דקדושה, אף יותר מכפי מצבו כאחד מבני עליה, כי העזות של היוונים עברה לגבול הקדושה כשנצחום.
הרה"ק הש"ס משמואל' וי"ע (חנוכה, תרע"ט)

7

שבת חנוכה

מהי ענין נר חנוכה? ומהי ענין נר שבת? ולמה נר שבת מדליקין אחר נר חנוכה?

איתא מהאר"י ז"ל לבאר הטעם שנר שבת מדליקים אחר נר חנוכה, כי נר חנוכה מאיר הארה למטה, ונר שבת מעלה העולם לשורשו.

וביאור הענין כפי ערכנו, דהנה **נר חנוכה ענינו לגלות בתוך העולם הגשמי את מציאות השי"ת ויחודו**, לגלות את השכינה למטה כאן.

כי ענין השכינה הקדושה היא, הנהגת התחתונים, וכל זמן שהנהגת השי"ת נעלמת ולא מכירים בה, זהו פגם וגלות השכינה. ואילו כאשר זוכים להכיר שכל מה שקורה השי"ת עושה, ואם כן מכירים במציאות השכינה בעולם, ושהיא העושה והמנהיגה הכל, זהו תיקונה.

ונר שבת היא מדרגה יותר גבוהה, שענינה הוא לעלות את התחתונים למעלה, ולבטל את מציאותם, שמדרגת שבת ענינה ביטול הבריאה, שביתה מכל מעשי התחתונים, ועליה להכרה וההרגשה שהכל השי"ת עושה.

ולכאורה לגלות את השכינה למטה, דהיינו לגלות שהשי"ת נמצא בתוך התחתונים, ואף שהם נראים כמסתירים, מתגלה בתוך ההסתר הזה אור ה', הלוא היא קישוט גדול יותר, מאשר להעלות כל התחתונים למעלה, ולבטל את מציאותם. אם כן יוצא לכאורה שמדרגת שבת שענינה ביטול הבריאה, היא מדרגה למטה מחנוכה, ואם כן צריך להבין מהו ענין נר שבת שאחרי נר חנוכה?

ביאור הענין הוא, ע"פ מה שאמרו חז"ל 'אלמלא לא שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין'. והנה 'שתי שבתות' היינו שתי מדרגות שיש בשבת, **המדרגה הראשונה** היא, ביטול הנפרדים, לעלות להכרה כזאת, שרואה שרק ה' הוא המציאות, וזה השלב הראשון וההכרחי, כדי להשיג את הבורא, והוא בחינת שבת ראשונה.

ואחר כך ישנה **מדרגת נר חנוכה** (בין מדרגה ראשונה של שבת לשנייה), שענינה הוא לקחת את האמת הזאת שגילתה השבת, ולראות איך היא נכונה גם למטה, גם בתוך הנבראים שנראים כנפרדים. כי באמת ענין נר שבת ונר חנוכה הוא שווה, כי שתיהם מגלות את אור השי"ת, לדעת שחוץ ממנו ית' אין כלום, אלא **ששבת היא גילוי בכללות, באור גדול, שמתבטלים בו כל הפרטים, וכלל אינם נחשבים. ומעלת חנוכה הוא גילוי אלקות בתוך הפרטים בתוך הנבראים**, לא לבטל את הנבראים מול השי"ת, אלא להבין שכל דבר קטן שקורה לי, ומלובש בכל מיני לבושים של טבע, הכל זה גילויים של השי"ת עצמו.

אבל אחר כך ישנה מדרגה עליונה יותר, והיא בחינת **'שבת שניה'**, שזה הוא נר שבת שמדליקים אחרי נר חנוכה, שהוא למעלה מנר חנוכה.

وهיא, שאחרי שהארנו את הפרטים, וגילינו איך השי"ת מסתתר בכל דבר, אזי עולים שוב לנקודה הכוללת, שכל המציאות היא רק אור האין סוף, ואין עוד מלבדו, ומבטלים שוב את הפרטים, אבל עכשיו מעלתו יתרה.

כי הכלל **שלפני** הפרטים הוא חשוב, אבל אינו שלימות, כי אינו מזכך את הפרטים, את הנפרדים, אלא רק מעלה אותם למקום שיתבטלו, אבל **הכלל שבא אחרי שהתגלה גילוי אלקות בפרטים, אזי כשמעלים אותם לכלל, אין זה בדרך של ביטול, אלא הוא כולל בתוכו את כל הפרטים**, והוא תמצית היוצאת מהם.

דהיינו, אם מסתכלים על הדברים שישנם בבריאה כדברים נפרדים מה', אזי בשבת כשהשי"ת מתגלה, הם בטלים, כי בוודאי אין חשיבות ומציאות לנפרד קטן 'ליד' הבורא.

אבל **נר חנוכה מלמד אותנו, להסתכל על כל פרט כחלק מגילוי אור השי"ת**, וכל תנועה שנעשית שלא כמו שרצינו, להחדיר בלב שרק השי"ת עשה אותה, ולראות בכל דבר את אור ה' שבו. ואז, אחרי הלימוד הזה, כשמעלים את הפרטים 'ליד' השי"ת הם אינם מתבטלים, כיוון שהם עצמם, כל אחד מהם צועק ואומר גילוי אלקות, אז עכשיו מכולם יחד נעשית צעקה אחת גדולה וכוללת - 'אין עוד מלבדו'.

ולכן, אחרי תיקון השכינה, דהיינו, גילוי השי"ת למטה בפרטים, שזה עבודת נר חנוכה, אזי מעלים אותה למעלה, בנר שבת.

נמצא, כי מדרגת נר שבת זו היא, **שלא רק לראות אלקות בתוך הנפרדים, אבל עדיין יש מציאות של נפרדים, שכל אחד לעצמו רואים בתוכו אלקות, אלא, מתבטלים כל הפרטים**, ואין אלא את האור שבהם, שהוא אור אחד בכל הבריאה, ונגלה כבוד ה', בלי כיסויים.

ולכן מדרגת שבת חנוכה, היא למעלה מכל החנוכה, כי בו נשלם היחוד, בבחינת כלל שאחרי הפרטים, שהוא השלימות.

אלעד
ומוז'יעין
עיר-ית
מתחברות
בפז'יפז'